Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

1 октомври 2013 година*

„Определяне на съдебните разноски“

По дело C-521/09 P-DEP

с предмет искане за определяне на подлежащите на възстановяване съдебни разноски на основание член 145 от Процедурния правилник на Съда, внесено на 14 януари 2013 г.,

Elf Aquitaine SA, установено в Courbevoie (Франция), за което се явяват E. Morgan de Rivery и É. Chassaing, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н F. Ronkes Agerbeek и г-н F. Castillo de la Torre, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: г-н E. Jarašiūnas, председател на състав, г-н A. Ó Caoimh (докладчик) и г-н C. G. Fernlund, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,

секретар: г-н A. Calot Escobar,

след изслушване на генералния адвокат

постанови настоящото

Определение

1 Предмет на настоящото дело е определянето на съдебните разноски, направени от Elf Aquitaine SA (наричано по-нататък „Elf Aquitaine“) в първоинстанционното производство, което е в основата на жалбата, по която е постановено Решение от 29 септември 2011 г. по дело Elf Aquitaine/Комисия (C-521/09 P, Сборник, стр. I-8947).

* Език на производството: френски.

2 С тази жалба Elf Aquitaine иска отмяната на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 30 септември 2009 г. по дело Elf Aquitaine/Комисия (T-174/05) (наричано по-нататък „оспореното в производството по обжалване съдебно решение“).

3 С Решение от 29 септември 2011 г. по дело Elf Aquitaine/Комисия, посочено по-горе, в производството по обжалване Съдът отменя оспореното съдебно решение, постановява окончателно решение по делото и отменя Решение C(2004) 4876 окончателен на Комисията от 19 януари 2005 г. относно процедура за прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/E-1/37.773 — МХОК).

4 Тъй като както Elf Aquitaine, така и Европейската комисия губят отчасти делото по някои от исканията в рамките на производството по обжалване, Съдът решава, всяка от страните да понесе направените от нея съдебни разноски, свързани с това производство.

5 За сметка на това, що се отнася до съдебните разноски в първоинстанционното производство, тъй като Комисията окончателно губи делото, тя е осъдена да заплати съдебните разноски, направени в това производство.

6 След като не е постигнато никакво споразумение между Elf Aquitaine и Комисията относно размера на подлежащите на възстановяване съдебни разноски, направени в посоченото производство, Elf Aquitaine внася настоящото искане.

Доводи на страните

7 Elf Aquitaine иска от Съда да определи сумата на направените от него съдебни разноски, свързани с първоинстанционното производство, чието възстановяване е в тежест на Комисията, на 255 620,45 EUR „без данъка“, от които 251 097,99 EUR са адвокатски възнаграждения и 4 522,46 EUR за разходи и такси, включително и за пътни разноски. Дружеството изтъква по същество, че претендираните суми са изчислени по критериите, произтичащи от съдебната практика на Съда и на Общия съд. В това отношение дружеството подчертава по-конкретно сложността на делото, по което е постановено Решение от 29 септември 2011 г. по дело Elf Aquitaine/Комисия, посочено по-горе, неговото значение от гледна точка на правото на Съюза, обема на положения труд и икономическия интерес, който това дело е представлявало за него.

8 Комисията преценява, че искането на Elf Aquitaine за повече от 1 000 часа труд, положен от 19 адвокати, надхвърля в голяма степен това, което може да се приеме за необходими за целите на първоинстанционното производство съдебни разноски. В това отношение Комисията оспорва обстоятелството, че посоченото дело е било от особена сложност и че то е имало значение от гледна точка на правото на конкуренцията за жалбоподателя като икономически интерес. Освен това, що се отнася до обема на труда, който е в основата на претендираните адвокатски възнаграждения, Комисията твърди, че обсъжданите разписки за адвокатски възнаграждения включват дейности, чието извършване не е било необходимо за целите на първоинстанционното производство. Като преценява, че средният размер на почасовото възнаграждение, произтичащ от искането на Elf Aquitaine, а именно 244 EUR, е приемлив, според Комисията подлежащият на възстановяване размер на адвокатските възнаграждения трябва да бъде определен на 24 400 EUR, което съответствало на 100 часа положен труд. Относно разходите и таксите, различни от адвокатските възнаграждения, Комисията счита, че размерът на сумата, подлежаща на възстановяване на това основание, трябва да бъде ограничен до 2 000 EUR.

Съображения на Съда

9 В самото начало следва да се припомни, че съгласно член 137 от Процедурния правилник на Съда, приложим към производството по обжалване на основание член 184, параграф 1 от същия правилник, и на член 87, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд, „[С]ъдът се произнася по съдебните разноски в съдебното решение или определението, с което слага край на производството“. Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.

10 След като оспореното в производството по обжалване съдебно решение е отменено и Съдът е решил делото по същество, се налага изводът, че именно с Решение от 29 септември 2011 г. по дело Elf Aquitaine/Комисия, посочено по-горе, се слага край на първоинстанционното производство. Нещо повече, след като оспореното в производството по обжалване съдебно решение е отменено в неговата цялост, вече няма акт на Общия съд относно направените съдебни разноски в производството пред него.

11 В сравнима ситуация Съдът вече е приел, че е компетентен да се произнася по искане за определяне на съдебните разноски, отнасящо се до съдебните разноски, свързани с производството пред Общия съд (вж. в този смисъл Определение от 3 септември 2009 г. по дело Industrias Químicas del Vallés/Комисия, C-326/05 P-DEP, точки 9 и 37).

12 При тези условия, за разлика от исканията, по които са произнесени Определение от 17 ноември 2005 г. по дело Matratzen Concord/СХВП (C-3/03 P-DEP, точки 2 и 14), както и Определение от 11 януари 2008 г. по дело CEF и CEF Holdings/Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch и Technische Unie (C-105/04 P-DEP и C-113/04 P-DEP, точки 21 и 22), настоящото искане за определяне на съдебните разноски, независимо че се отнася до съдебните разноски в първоинстанционното производство, е от компетентност на Съда.

13 Затова следва да се припомни, че съгласно член 144, буква б) от Процедурния правилник на Съда, приложим към производството по обжалване на основание член 184, параграф 1 от същия правилник, и също така от член 91, буква б) от Процедурния правилник на Общия съд за подлежащи на възстановяване съдебни разноски се приемат „необходимите разходи, направени от страните за целите на производството, по-конкретно разходите за път и престой, и възнаграждението на представител, юридически съветник или адвокат“.

14 Видно от този член 144, буква б), подлежащите на възстановяване съдебни разноски се свеждат, от една страна, до разноските, направени за целите на производството, и от друга страна, до разноските, които са били необходими за тези цели (вж. в този смисъл Определение от 9 ноември 1995 г. по дело Ahlström Osakeyhtiö и др./Комисия, C-89/85 DEP, точка 14, както и Определение от 28 февруари 2013 г. по дело Comunidad autónoma de La Rioja/Diputación Foral de Vizcaya и др., C-465/09 P-DEP, точка 22).

15 Съгласно постоянната съдебна практика съдилищата на Съюза са оправомощени не да определят дължимите от страните възнаграждения на техните адвокати, а да определят размера, до който тези възнаграждения могат да бъдат възстановени от осъдената да заплати съдебните разноски страна (вж. по-специално Определение от 26 ноември 1985 г. по дело Leeuwarder Papierwarenfabriek/Комисия, 318/82, Recueil, стр. 3727, точка 2, и Определение от 7 юни 2012 г. по дело France Télévisions/TF1, C-451/10 P-DEP, точка 19). С произнасянето по искането за определяне на съдебните разноски тези съдилища не следва да вземат под внимание национална тарифа, с която се определят възнагражденията на адвокатите, нито евентуален договор, сключен за тази цел между заинтересованата страна и нейните процесуални

представители или адвокати (вж. по-специално Определение по дело Leeuwarder Papierwarenfabriek/Комисия, посочено по-горе, точка 2 и Определение от 30 ноември 1994 г. по дело British Aerospace/Комисия, C-294/90 DEP, Recueil, стр. I-5423, точка 10).

16 От постоянната съдебна практика произтича също така, че когато в правото на Съюза не съществуват разпоредби от тарифно естество или разпоредби, отнасящи се до необходимото време за работа, съдът на Съюза трябва да прецени по свое усмотрение данните по делото, като вземе предвид предмета и естеството на спора, неговата значимост от гледна точка на правото на Съюза, както и сложността на делото, вероятния наложен от съдебното производство обем на работата на представителите или юридическите съветници, които са се явявали, и материалния интерес на спора за страните (вж. по-специално Определение от 1 юли 1981 г. по дело DGV и др./CEE, 241/78, 242/78 и 246/78-249/78, Recueil, стр. 1731, точка 3, както и Определение от 16 май 2013 г. по дело Deoleo/Aceites del Sur-Coosur, C-498/07 P-DEP, точка 20).

17 Размерът на подлежащите на възстановяване съдебни разноски в конкретния случай трябва да се прецени в зависимост именно от тези критерии.

18 На първо място, що се отнася до предмета и естеството на спора, важно е да се припомни, че в конкретния случай следва да се определят не съдебните разноски, свързани с производството по обжалване пред Съда, а тези, които са свързани с първоинстанционното производство. Като се има предвид това, доводите на Elf Aquitaine, изведени от производството по обжалване, по което е произнесено Решение от 29 септември 2011 г. по дело Elf Aquitaine/Комисия, посочено по-горе, са неотносими.

19 С оглед на това, макар и в производството пред Общия съд, както припомня Комисията, да не са били обсъждани фактите, свързани с нарушението, във връзка с което е прието решението, посочено в точка 3 от настоящото определение, от точки 40 и 129—176 от оспореното в производството по обжалване съдебно решение е видно, че в първоинстанционното производство е обсъждан, наред с редица въпроси от правна страна, и въпросът от фактическо естество, състоящ се в това дали посочените от жалбоподателя улики в отговор на изложението на възраженията от страна на Комисията са доказали самостоятелността на пазара на дъщерно дружество на жалбоподателя, наричано първоначално Elf Atochem SA, впоследствие — Atofina SA, а към датата на подаването на жалбата, по която е постановено Решение от 29 септември 2011 г. по дело Elf Aquitaine/Комисия, посочено по-горе — Arkema SA.

20 На второ място, що се отнася до значението на спора от гледна точка на правото на Съюза и на сложността на делото, видно от посоченото съдебно решение в първоинстанционното производство, са повдигнати няколко правни въпроса, които представляват известна сложност и имат определено значение за правилното разбиране и прилагане на правото на конкуренцията на Съюза. В това отношение следва да се посочи, обратно на твърденията на Комисията, че към момента, в който производството пред Общия съд е било в ход, и по-точно преди произнасянето на Решение от 10 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия (C-97/08 P, Сборник, стр. I-8237), не са били решени някои от поставяните въпроси от гледна точка на правото на Съюза във връзка с оборимата презумпция, съгласно която, когато дружеството майка притежава 100 % от капитала на свое дъщерно дружество, то действително упражнява решаващо влияние върху поведението на дъщерното дружество.

21 На трето място, що се отнася до икономическите интереси, които спорът е имал за страните, следва да се съобрази, че обратно на това, което се изтъква от Комисията, доколкото спорът, отнасящ се до глоба в размер на 45 милиона евро, е имал икономическо значение, което най-малкото не е било пренебрежимо за жалбоподателя.

22 На четвърто място, що се отнася до обема на извършената работа, видно от добре установената съдебна практика, съгласно характеристиките, присъщи на всяко дело, на първо място сред които е неговата сложност, възнаграждението на няколко адвокати може да се приеме за попадащо в обхвата на понятието „необходими разходи“ по смисъла на член 144, буква б) от Процедурния правилник на Съда (вж. в този смисъл по-специално Определение от 15 март 1994 г. по дело ENU/Комисия, C-107/91 DEP, точка 22 и Определение по дело Deoleo/Aceites del Sur-Coosur, посочено по-горе, точка 27). Затова при определяне на размера на подлежащите на възстановяване съдебни разноски следва да се отчита общият брой на часовете труд, които могат да бъдат обективно необходими за целите на производството, независимо от броя на адвокатите, между които е могло да бъдат разпределени извършените услуги (вж. в този смисъл по-специално Определение по дело CEF и CEF Holdings/Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch и Technische Unie, точка 42, Определение по дело France Télévisions/TF1, точка 28, както и Определение по дело Deoleo/Aceites del Sur-Coosur, точка 28, посочени по-горе).

23 В това отношение с оглед на съдебната практика, посочена в точки 14 и 15 от настоящото определение, следва да се изтъкне, че част от работата, извършена за хиляда часа от 19-те адвокати, изглежда не е била необходима за целите на производството по смисъла на член 144, буква б) от Процедурния правилник на Съда. Като пример, видно от разписките за изплатените адвокатски възнаграждения, приложени от Elf Aquitaine към неговото искане, тези възнаграждения съответстват на много детайлни изследвания в областта на дружественото право или на правото на околната среда, които, като се има предвид добре установеното в правото на Европейския съюз понятие за „предприятие“, не са били от значителна полза за целите на производството.

24 И накрая, след като в искането си за определяне на съдебните разноски жалбоподателят е отразил възнагражденията на своите адвокати в техния размер „без данъка“, следва да се припомни, че като търговско предприятие това дружество е задължено за плащане на данък върху добавената стойност и че вследствие на това обстоятелство то е в правото си да си върне платените за този данък суми във връзка с плащането на посочените възнаграждения, така че тези суми не трябва да се вземат предвид при определянето на размера на подлежащите на възстановяване съдебни разноски (вж. по-специално в този смисъл Определение от 16 декември 1999 г. по дело Hüls/Комисия, C-137/92 P-DEP, точка 20, Определение от 10 юли 2012 г. по дело Norma Lebensmittelfilialbetrieb/Yorma’s, C-191/11 P-DEP, точка 24 и Определение по дело Deoleo/Aceites del Sur-Coosur, посочено по-горе, точка 32).

25 Въз основа на предходните съображения и като съобрази представените от жалбоподателя документи, Съдът преценява, че на основание член 144 от Процедурния правилник на Съда размерът на подлежащите на възстановяване адвокатски възнаграждения следва да се определи на 90 000 EUR.

26 Що се отнася до разходите и таксите, включително и до пътните разноски, достатъчно е да се установи, че в отсъствието на по-подробни уточнения в искането за определяне на съдебните разноски, не е доказана необходимостта за целите на първоинстанционното производство на част от разходите и таксите, които са предмет на това искане.

27 Вследствие на това размерът на разходите и таксите, различни от адвокатските възнаграждения, следва да се определи на 3 000 EUR.

28 От всички гореизложени съображения следва, че справедливата преценка на обстоятелствата по делото изисква подлежащите на възстановяване съдебни разноски за първоинстанционното производство да бъдат определени на обща стойност от 93 000 EUR.

По изложените съображения Съдът (осми състав) определи:

Определя общия размер на съдебните разноски, които Европейската комисия трябва да възстанови на Elf Aquitaine SA по силата на Решение от 29 септември 2011 г. по дело Elf Aquitaine/Комисия (C-521/09 P), на 93 000 EUR.

Подписи